Rozhodnutí naříkané bylo vydáno s hlediska moci dozorčí, příslušející ministerstvu sociální péče nad Všeobecným pensijním ústavem a zemskými jeho úřadovnami po rozumu § 78. pens. zákona, resp. vládního nařízení č. 16/1923 Sb. z. a n. Stížnost obírá se sice § 78 citovaného vládního nařízení, vedle toho však mluví o tom, že naříkané rozhodnutí odepřelo ve věci samé vyříditi její „stížnost", podanou proti rozhodnutí zemské úřadovny Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě a že „potvrzuje" se naříkaným rozhodnutím vlastně rozhodnutí zemské úřadovny. Navazujíc na tuto povahu naříkaného rozhodnutí, brojí stížnost proti tomu, že výměry zemské úřadovny, jimiž byla uznána pensijní povinnost zaměstnanců stěžující si firmy, n e n a b y l y p r á v n í m o c i, poněvadž prý pojišťovací povinnost je založena ustanovením zákona a nikoli právní mocí rozhodnutí zemské úřadovny. Napadá-li těmito vývody stížnost naříkané rozhodnutí, jako by cestou instanční potvrzovalo rozhodnutí zemské úřadovny, míjí se zřejmě cíle.

Námitkami těmi obrací se stížnost ve skutečnosti nikoli proti rozhodnutí naříkanému, které nerozhodovalo vůbec jako instance správní a otázkou právní moci vůbec se nezabývalo, nýbrž proti výměru zemské úřadovny odepřevšímu odhlášku vzíti na vědomost poukazem na právní moc svých výměrů o uznání poměru pojistného.

Proti tomuto výměru však stížnost vůbec nebyla podána, neboť podáním ze dne 1. listopadu 1924 obrátila se stěžovatelka na žalovaný úřad výslovně jako n a d o z o r č í ú ř a d a proto také žalovaný úřad judikoval pouze jako úřad d o z o r č í. Proto veškeré námitky, obírající se právní mocí výměrů zemské úřadovny o poměru pojistném, sluší odmítnouti jako nepřípustné.

Napadá-li stížnost dále naříkané rozhodnutí proto, že prý proti zákonu odepřelo použíti své moci dozorčí, která není pouhým právem dozorčím, nýbrž přímo povinností, je námitka tato bezdůvodná, poněvadž — jak nejvyšší správní soud konstantně judikuje (srv. n. př. nálezy ze dne 19. ledna 1928, č. 954/28, a ze dne 30. dubna 1928, č. 10028/27) — nepřísluší nikomu n á r o k na to, aby dozorčí právo bylo v y k o n á n o, ježto ochrana veřejných zájmů náleží pouze úřadu a v odmítnutí výkonu dozorčího práva nelze proto shledati zasažení do subjektivních práv stěžovatelových. Na tomto právním názoru trvá nejvyšší správní soud i v tomto případě.

Nemohlo-li rozhodnutím naříkaným býti vsaženo do subjektivních práv stěžovatelčiných, nelze pak ovšem shledati ani vadnost nebo nezákonnost v tom, že žalovaný úřad svůj výrok neodůvodnil, neboť pro právní posici strany je v daném případě bez významu, z jakého stanoviska úřad vycházel.

Neodůvodněnou jest i výtka, že naříkané rozhodnutí neobsahuje právního poučení o opravných prostředcích, poněvadž povinnost správního úřadu připojovati právní poučení se nevztahuje na ministerstvo, proti jehož rozhodnutí neb opatření není již dalšího opravného prostředku v řízení správním, a za takový nelze pokládati stížnost k nejvyššímu správnímu soudu.

Ze všech těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.

(Nález ze dne 12. října 1929, č. 18085/29.)

Ochrana zaměstnaných.

(Sděluje odb. rada F. B e n á č e k.)

I. Výrok horního úřadu, kterým se odpírá dozorčí zakročení báň. úřadu, žádané závodní radou, je způsobilý, dotknouti se práva záv. rady na